

821.111(73)
D41

САРАДЖІО

с 1209108

Усі квіти
Парижа

РОЗДІЛ 5

Керолайн

Яскраве світло ллється у вікна вітальні, коли я розплющую очі, озираючись у незнайомій і, очевидно, своїй оселі. Події кількох останніх днів уперто снуються в пам'яті, цупким туманом затягаючи обрій, запинаючи від мене решту світу.

Я підводжуся, потягуюся, знімаю із себе куртку, у якій заснула, кидаю її на канапу. Знаходжу в кухню й порпаюся в пакетах, які збрала для мене працівниця лікарні. Інспектую вміст під бурчання в шлунку: один багет, трикутничок твердого сиру, два персики, пачка вершків, яку варто було б учора заховати в холодильник (ну та нехай уже), маленька упаковка кави в зернах, кільце салямі, крафтовий пакетик із двома шоколадними круасанами, за одним з яких тягнеться рука. Рот наповнюється слиною, коли я впинаюся зубами в багатошарову розсипчасту випічку, всипану крапельками чорного шоколаду. Але, вкусивши круасан удруге, починаю сумніватися: а чи, взагалі, люблю я солодке? Ловлю своє струнке відображення в кухонному вікні й уявляю, як колишня Керолайн сидить на хумусі з морквяними паличками. Виникає думка відкласти круасан, але він божественно смачний, тож я його доїдаю.

Зазираю до холодильника й оцінюю свої небагаті запаси: яйця (термін придатності вийшов), зіщулене яблучко, шматок сиру, що вкрився пліснявою, самотня баночка варення. У кутку стоїть

картонна пачка молока і якась коробка готової страви на винос, до якої я навіть торкнутися не наважуюся.

Немає вершкового масла. Жодних контейнерів чи залишків приготованої напередодні вечері. Ніякого десерту, що його охолоджують перед приходом гостей. Очевидно, я не готую. І, можливо, навіть не їм удома.

Змахаю з обличчя крихту від круасана і продовжую вивчати кухню. Вона добре обладнана: вбудовані білі шафки з латунними ручками, робочі поверхні з чорного граніту, старовинні світильники із жовтої міді над острівцем. Блискучі мідні каструлі й пательні від «All-Clad», якими я, найімовірніше, жодного разу не користувалася, вишикувалися на полицях кухонного острівця. У запасах порожньо, є лише відкрита пачка вівсянки та повна пачка рису.

Вивчаю вміст кухонних шухляд, підбираючи паролі до свого колишнього життя, але знаходжу тільки рекламну розсилку, якісь ручки, самотню прищіпку і, що цікаво, дванадцять ненагострених олівців. Раптом у пам'яті щось ніби як клацає... Але натяк на спогад зникає так само швидко, як і з'явився.

Я розпачливо зітхаю й перериваю шухляду під мийкою. У ній лежить коробочка сірників із якогось кафе під назвою «Бістро Жанті» і серветка з телефонним номером, яку я довго роздивляюся, а потім запахаю в кишеню разом із сірниками. Підказки. Це все, що в мене зараз є. Мабуть.

Переходжу до маленької кімнати біля спальні й помічаю ноутбук. Відкриваю, вмикаю. Звісно, він запаролений. Подумки роблю примітку, що його треба віднести в «Apple Store». Може, якщо я все їм поясню, мені допоможуть розблокувати ноут?

Усміхаюся сама собі. Дивно, що хоча в мене замість пам'яті суцільний провал, я досі пам'ятаю, що таке «Apple Store», чи виделка, чи як зварити яйце круто.

— Це називається пасивним знанням, — пояснила лікарка Леруа. — Вбудовані у вас знання, але не пов'язані з вами особисто.

Хай там що це означало чи означає, зараз я людина без історії. Проте почувуюся я радше як людина без душі.

Виходжу на балкон, з якого відкривається вигляд на вулицю, і здригаюся від дотику холодного ранкового вітру до шкіри. Останніми днями сонце так світило, що всі майже забули: на вулиці осінь. Спостерігаю за самотнім пожевклим листком, який зривається з клена під моїм балконом, повільно танцює в потоках вітру й нарешті приземляється на бруківку навпроти кафе із зеленим навісом.

Глибоко вдихаю й повертаюся до спальні, перебираю в шафі на вішаках чорні строгі сукні, риюся в комоді, аж поки не знаходжу пару джинсів і світло-блакитну футболку. Вдягнувшись у них, зазираю в люстро у ванній кімнаті. У мене блакитні очі й трохи кирпатий ніс. На кого я схожа? На маму? На тата? Вони ще живі?

Умиваюся, розчісуюся, збираю волосся в гульку, знаходжу полотняну сумку й кладу туди ноутбук, а потім взуваюся в сандалі біля дверей. Кумедно. Мене трохи дивує, що розмір по нозі, але, з іншого боку, мене зараз дивує геть усе.

— Привіт, — кажу я солідному консьержу, коли ліфт спускає мене у фое будинку.

Той, пирснувши, відвертається до дверей, вдаючи, що зосереджено пише в блокноті.

— Перепрошую, — веду я далі гучніше. — Просто хотіла привітатися.

— Вітаю, — швидко каже чоловік, ніби моя присутність завдає йому сильного болю.

— Я Керолайн, — кажу, простягаючи руку.

Він дивиться на мене так, ніби я втекла з психлікарні.

Усміхаюся, ховаючи руку назад у кишеню, бо він її не потискає.

— Вибачте. Я потрапила в дорожню аварію, і моя пам'ять трохи нестабільна.

Він зневажливо зітхає:

— Я чув.

— Отже, ми знайомі?

— Мадемуазель, — каже він без натяку на емоції. — Я дбаю про цей будинок тридцять п'ять років. Ви прожили тут уже три. Так, ми знайомі.

— Що ж, гаразд, — продовжую. — Не нагадаєте, як вас звать?
Він пильно дивиться на мене й відказує:

— Мсьє де Гофф.

— Вас так мені й називати? Чи якимось...

— Називайте мене мсьє де Гофф.

— Звісно, — погоджуюся я, коли він прочиняє для мене двері. —
Мабуть, піду вже.

— Хорошого дня! — каже він так, ніби насправді мав на увазі: «Іди
собі з богом».

Намагаюся забути про непривітного консьєржа, вийшовши на
вулицю. У мене є проблеми справді серйозні. Але спершу... кава.
Я навіть не знаю, чи люблю каву, але цієї миті ідея видається чудо-
вою, тож я роззираюся в пошуках кав'ярні. Пригадую коробочку
сірників, яку знайшла на кухні й запхала до кишені. «Бістро Жанті».
Видивляюся адресу і йду один квартал, другий, поки не помічаю
вивіски віддалік.

Обережно прочиняю двері, заходжу. Кафе видається знайомим
і водночас чужим: дерев'яні столики, малинові стіни. Відвідувачі
вишикувалися в чергу біля стійки, за якою снують кілька жвавих
офіціантів, — то підбігають до блискучої хромованої машини для
кави, то відбігають від неї. Повітря сповнене пахощів свіжозмеленої
кави. Жінка в темно-синьому костюмі замовляє подвійну каву ес-
пресо та випічку з вітрини. За мною, тримаючись за руки, заходить
пара і просить посадити їх за столик біля вікна. У цьому бістро своя
музика, свій ритм, і з якихось причини я почуваюся тут своєю.

Жінка на вході підозріло дивиться на мене. Вона симпатична,
мого віку, але очі в неї дуже втомлені, наче вона давно вже як слід
не висипалася вночі. Вона шепоче щось співробітнику, той зводить
на мене погляд, а потім кwapливо зникає крізь подвійні двері,
що ведуть на кухню.

— Доброго ранку, мадам, — нарешті вітається працівниця на
вході. Слова її звучать ввічливо й сухо. — Ваш улюблений столик?

Мій улюблений столик? Отже, я часто сюди заходила... до ава-
рії. Роззираюся довкола, сподіваючись, що хтось із людей, стіл чи

САРА ДЖІО —

американська письменниця, журналістка та радіоведуча, авторка бестселерів за версіями *The New York Times* та *USA Today*. Її твори перекладено понад 25 мовами. Авторка веде блог про здоровий спосіб життя, публікує статті в *The New York Times*, *Marie Claire*, *Glamour*, *The Oprah Magazine* та інших престижних виданнях. Поміж відомих бестселерів Сари Джіо — «Ожинова зима», «Фіалки в березні», «Остання камелія», «Я кохатиму тебе завжди», «Бунгало».

© Nina Subin

Керолайн прокидається в паризькій лікарні, нічого не пам'ятаючи про своє минуле, і з подивом дізнається, що жила нецікавим життям у просторій квартирі на березі Сени. Пам'ять повільно повертається, але вона не може позбутися відчуття, що їй загрожує небезпека. В одній із шафок Керолайн знаходить листи жінки зі страшного 1943 року. Їх авторка Селін — молода вдова, яка жила в окупованому нацистами Парижі. У цих листах — історія її непростого життя, сповненого страху смерті, історія вибору, на який колись зважилася Селін заради порятунку найдорожчої людини у своєму житті. Усвідомлюючи чужий біль, чи зможе Керолайн відновити власні спогади та зрозуміти, що в неї із Селін спільного більше, ніж вона могла собі уявити...

Шанувальникам зворушливих романтичних історій, дія яких відбувається під час Другої світової війни, сподобається ця неймовірна історія про любов і втрату.

Booklist

ISBN 978-966-982-855-2

9 789669 828552 >

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО